

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1729. usque ad annum 1731

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1785

VD18 13322648

§. 58. Clementis XII. Constitutiones.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-67677](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-67677)

Sæc. XVIII.
A. C. 1731.

nonizatione S. Joannis Nepomoceni
Successorem habuit Ferdinandus Do-
nielem Josephum de Mayern Cathedra-
ralis antea Præpositum & Vicarium
Generalem, atque Episcopum Tri-
riadenum, qui tamen & ipse ante
post anno defunctus est.

§. LVIII.

Clementis XII. Constitutiones.

Inter varias Constitutiones, quas Cle-
mens Papa hoc anno ediderat, non
nullas huc adducere, haud abs re erit.
Die igitur secunda Januarii Constitu-
tionem promulgavit, in qua restituit
quod Leo X. Metropolitanæ Ecclesiæ
Florentinæ, illiusque Capituli Cathedra-
dralis decori ac splendori prospecturus
Archidiaconum & Canonicos sui de
Apostolicæ Sedis Notarios creavit, et
que privilegia Romanis Notariis com-
munia elargitus sit; cum autem hæc
gratia a Successoribus confirmata non
fuerit, eam vero præfatæ Ecclesiæ Ca-
nonici Apostolico robore muniri, etiam
peterent, hinc Clemens Pontifex
plomate hæc privilegia confirmavit.
Die autem sequenti decrevit, ut
cium S. Andreæ Corsini ex Ordine Ca-
melitarum Fesulani Episcopi ad ritum
duplicem pro universa Ecclesia eleventur.

& ita in Breviario Romano apponatur. Sæc. XVIII.
A. C. 1731.
 Fuerat equidem jamjam anno Christi millesimo quingentesimo quinto per Constitutionem Pauli IV. necnon per alia Pontificum decreta lis circa S. Collegii Decanatum, si vacaverit deferendum sæpius mota, atque dirempta; exortis tamen pluribus inde dubiis partim a Clemente XI. partim a Benedicto XIII. P. decisis Clemens XII. cum Pauli IV. rationes ceteris allatis plurimum prævalere existimaret, ejusdem Pontificis Constitutionem die 10. Jan. innovavit, statuitque, ut Decanatus S. R. E. Cardinalium Collegii ipso jure deferendus sit Cardinali antiquiori Episcopo, qui tempore vacantis hujus Decanatus in Romana Curia præsens, vel ex causa publica, ac Romani Pontificis definitione duntaxat, non tamen ratione residentię apud aliam Ecclesiam sibi commissam absens fuerit. Præterea declaravit, quod *antiquitas* non sit desumenda a tempore, quo quis ad Purpuram assumptus fuerit, sed a tempore, quo in Ordinem Episcopalem fuerit ingressus: Cardinalibus vero a Presbyteriali ad Episcopalem Ordinem ascendentibus semel duntaxat ab una ad aliam Ecclesiam transire liceat: illi vero Cardinales, etsi summo Pontifici assistant, nisi legitime fuerint impediti,

Hist. Eccles. Tom. LXXIII. Zz sex

Sæc. XVIII. sex Ecclesiarum Suburbicarum vilitationem inire, & desuper ad Pontificem referre teneantur.

Cum autem Prædecessores Pontifices præcipue Benedictus XIII. Regularibus amplissimas exemptiones nisi magno ærarii Pontificii & fidei torum damno concessissent, hinc Pontifex die decima tertia ejusdem Mensis declaravit, ejusmodi Immunitates & exemptiones ab oneribus publicis etiam Cardinalibus, Dominicanis, Augustinianis, Jesuitis &c. concessas vel Pontificum Nepotibus indultas esse revocatas, atque annullatas, eas vero quæ Collegiis Romanis fuissent concessæ, pro solo victu & vestitu suffraganeis, salvo duntaxat exemptionibus, quæ Ecclesiasticis vel de jure competunt, vel a Camera Apostolica Thesaurariis &c. concessæ vel ex contractu aut alio titulo oneroso obtentæ fuerunt.

Jam antea Benedictus XIII. ad tollenda dissidia concesserat, ut Carmelitanæ calceati suum Conventum Neapolitanum, qui vulgo *Carmelus major* vocatur, & alia adhuc quinque Monasteria a Provincia Terræ Laboris separare, & distinctam Provinciam erigere possent; cum ergo per hanc divisionem summa quies & pax Religiosa non sine exiguo Regularis disciplinæ incremento

restituta fuisset, hinc Pontifex die vi-
 gesima septima Januarii Constitutione
 Apostolica literas Benedicti XIII. desu-
 per datas confirmavit: die autem de-
 cima septima Martii concessit, ut om-
 nes Christi fideles tam sæculares quam
 regulares in Hispania Officium & Mis-
 sam de S. Antolino Martyre recitare
 valeant. Decidit etiam Pontifex die
 prima Maij, quod Clerici Regulares,
 qui Pauperes Matris Dei Scholarum
 piarum nuncupantur, præter prima
 rudimenta literarum, etiam disciplinas
 liberales latinas & Græcas, atque e-
 tiam altiores scientias adolescentibus
 etiam Nobilibus tradere, novaque Ju-
 venum Collegia, Seminaria, Convictus,
 & Regulares Domos prævio duntaxat
 Episcopi consensu erigere valeant.

Porro Conventus Congregationis
 S. Sabinæ Ord. FF. Præd. ab Innocen-
 tio XII. Anno 1695. die 14. Jun. imme-
 diate Magistro Generali, & postea a
 Benedicto XIII. Priori Provinciali sub-
 jiciebatur; cum autem Clemens strictiori
 observantiæ damnum inde inferri edo-
 ctus fuisset, die secunda ejusdem Men-
 sis revocatis Benedicti XIII. literis sta-
 tuit, ut præfatum Monasterium Ma-
 gistro Generali denuo sit subiectum, &
 Fratibus libera detur facultas ad alios
 Lombardicæ Provinciæ Conventus stu-
 dio-

Sæc. XVIII.

A. C. 1731.

diorum caussa transeundi. Concessit
 insuper die 29. Maij Pontifex, ut Pa-
 tres Ord. FF. Minorum relectorum,
 qui saltem per biennium Hispaniam
 vel Indicam Provincias tanquam
 carii Generales rexerint, *Patres Pro-*
vincias appellari, & eorum præroga-
 vis frui valeant: iisdemque Fratrum
 die duodecima Julii indulget, ut qua-
 vis Benedictus XIII. eis præcepisset,
 ut cantu Gregoriano uti possent, ni-
 hilominus cantum simplicem retineant,
 dummodo in tota Provincia cantus sit
 uniformis.

Desideraverat jam dudum Ludovicus XV. Franciæ Rex, ut Divionense oppidum in Civitatem erectum a Legionensi Diæcesi, cui subiectum erat separaretur, & præcipue oppidi Ecclesiæ Collegiæ ad S. Stephanum in Cathedrali evedæ novus præficeretur Episcopus: Hæc ut eo facilius a Rege obtineret Rex, has exposuit rationes.

I. Quia hoc oppidum olim consueta primo Regum, postea Burgundiæ Ducum Sedes, & hodie totius Burgundiæ ceput esset. II. Quia idem oppidum sit celebre, principem inter Gallicas Provincias locum teneat, ibidemque festio quovis anno generalia celebrantur comitia. III. Quia præter plures Magistratus & Curias supremum amplissimum

finumque Senatum (qui honor est duo- Sæc. XVII.
 decim præcipuarum in Regno Civita- A. C. 1731.
 tum singularis) habeat, & triginta ci-
 vium millia recenseat, non computata
 ingenti advenarum multitudine. IV.
 Quia quamplurimos, eosque nobilissi-
 mos Regularium Conventus, Collegia,
 Seminaria, Hospitium, septem Paro-
 chias, Regia Sacella, & præcipue tres
 Collegiatis Ecclesias, insignes reli-
 quias, splendidum Episcopale Palatium
 &c. numeret. V. Quia hæc Urbs duo-
 decim omnino leucis a Lingonensi civi-
 tate distet, & ad eam non nisi per vias
 asperas, & loca hyemis tempore glacie
 & civibus confita perveniri possit, non
 sine maximo incommodo illorum, qui
 vel ad S. Ordines promovendi sunt,
 vel qui vi Regionum edictorum in ta-
 bulas publicas referri petunt, aut ob
 dispensationes vel lites ad Lingonensem
 Episcopum ire coguntur: Igitur Rex
 suorum subditorum salutis ac indemni-
 tati, & promovendo Dei cultui inten-
 tus, aptissimum esse remedium duxit,
 si Regio Divionensis a Lingonensi Diæ-
 cesi separaretur, præfatumque oppi-
 dum in Civitatem, & Ecclesia Colle-
 giata in Cathedrali eveheretur, ei-
 que novus præficeretur Episcopus, qui
 Verbo & exemplo hujus Regionis po-
 pulos regeret ac gubernaret. Igitur

Sæc. XVIII. Pontifex precibus Regis inclinatus, ex
 A. C. 1731. consensu ipsius Lingonensis Episcopi
 Divionensem districtum ab ejus jurisdictione separavit, & Ecclesiam Collegiatam S. Stephani in Cathedram erexit, ac Regi juxta concordata inter Leonem X. & Franciscum I. inita nominandi ad novum hunc Episcopatum contulit, voluit tamen, ut hæc Civitas, Clerus & populus quoad Episcopalem novo huic Episcopo, quoad Metropolitanam tamen jurisdictionem Archiepiscopo Lingonensi subjaceret. Dotem insuper & mensam Episcopalem ex quibusdam commendis & Monasteriis desumpsit, declaravitque, ut Monachi S. Benigni Divionensis pro antiquo suo jure præcederent Capitulum Cathedrale S. Stephani.

Sub idem ferme tempus P. Emanuel Fernandez Del Rio Procurator Generalis *Terræ sanctæ* Ord. S. Francisci Constitutiones priorum Pontificum innovari petiit in utilitatem Sacrorum locorum in Hierusalem; igitur Pontifex die duodecima Septembris literis Urbani Papæ VIII. ac Successorum confirmavit, quibus præceptum, ut singuli Patriarchæ, Archiepiscopi, Episcopi, ceterique Concionatores saltem bis in anno populo exponerent Sacrorum Locorum necessitates, quas Catholicis

tholici a Turcis, Nestorianis & Schis- ^{Sæc. XVIII.}
 maticis ibidem patiuntur, ut ipsis ali- ^{A. C. 1731.}
 quod subsidium procuretur. Denique
 petente Cardinale Cienfuegos nomine
 Augustissimæ Imperatricis Pontifex die
 decima quinta Septembris concessit,
 ut Officium Transverberationis Cordis
 S. Theresiæ ad omnes ditiones & Regna
 Austriacæ Domus extendatur.

Præter illas Constitutiones, quas
 ad hunc annum jam retulimus, Cle-
 mens Papa per S. Congregationis de-
 creta alias adhuc memoratu dignissi-
 mas hoc anno edidit, & quidem cum
 animadvertisset, ex eo, quod uni ei-
 „demque personæ tot Episcopales Ec-
 „clesiæ permitterentur, eam ab Ec-
 „clesia Catholica utilitatem, quæ spe-
 „ratur, minime percipi, ex Pasto-
 „ralis officii sui munere huic rei re-
 „medium aliquod censuit adhibendum:
 „Itaque, cum vidisset, plurium Epi-
 „scopatuum consecutionem ex earum
 „literarum concessione pendere, quibus
 „eligibilitas indulgetur; cum scilicet,
 „hujusmodi Indultorum vigore, qui
 „unicum habebat Episcopatum, & ad
 „aliud transire non poterat, nisi per
 „ordinariam postulationis viam, faci-
 „liorem exinde semitam sibi aperiret
 „ad aliam Ecclesiam assequendam, hinc
 „duo saluberrima Decreta edidit,
 „quo-

Sæc. XVIII., quorum altero, tanquam regula,
A. C. 1731., uteretur in posterum Congregatio
 „Consistorialis; altero autem Breviam
 „Secretaria.

Primum sic habet: *Sanctissimus Do-
 minus noster Clemens Papa XII. animo
 vertens, minime expedire, quod Episcopi
 in Germania, etiamsi sublimibus famulis
 orti sint, tam facile concedatur dispensatio
 ad effectum retinendi simul tres, vel quatuor,
 ac etiam quinque Cathedrales Ecclesias, quo-
 rum Præsules temporali quoque dominatione
 potiuntur, præsertim cum experientia con-
 pertum sit, eas dioceses ab hæreticorum er-
 roribus magis esse immunes, quarum sin-
 gulæ ab uno gubernantur Episcopo; hinc
 majorem deinceps circumspeditionem in hoc
 adhiberi mandat, nec solum attendi exem-
 pla, sed peculiare perpendi singulorum re-
 suum circumstantias, habita nimirum re-
 tione temporum, personarum, & Ecclesiarum:
 ita quidem, ut dispensationum re-
 pertiendarum norma sumatur potissimum a
 majori Ecclesiarum ipsarum bono, ac uti-
 litate. Quod si iis, qui alicui jam præfati
 Ecclesiæ, justis de causis a Sede Apostolica
 aut jam fuerit concessum aut deinceps con-
 cedi contigerit indultum eligibilitatis ad al-
 liam, declarat Sanctitas sua, non per hoc
 censeri debere concessam dispensationem ad
 effectum simul retinendi prædictam quoque
 aliam Ecclesiam, postquam electio peracta
 fuerit,*

fuerit, sed, antequam electio ipsa a Sede Sæc. XVIII.
 Apostolica confirmetur, summa maturitate A. C. 1731.
 esse examinandum, an utilitas, vel necessi-
 tas talium Ecclesiarum, & Catholicæ Re-
 ligionis tuendæ ratio postulet impertiri hu-
 jusmodi dispensationem pro omnium reten-
 tione, vel potius in ejusdem electionis con-
 firmatione poni oporteat decretum de alia
 Ecclesia dimittenda.

Declarat itidem Sanctitas sua, non
 convenire, ut discriminatim, nullogue de-
 lectu, & sine causâ cognitione, tribuatur
 Episcopis facultas retinendi simul plures
 dignitates, aut Canonicatus Cathedralium,
 vel Collegiatarum Ecclesiarum, tam in
 Germania, quam in Poloniæ Regno; per
 hoc quippe Divino cultui non mediocri de-
 trimentum affertur, Ecclesiæ debitis frau-
 dantur obsequiis, & Ecclesiastica stipendia,
 quæ congruæ plurium Ministrorum Dei su-
 stentationi destinata sunt, in unam collata
 personam, incitamentum præbent ad luxum.
 Mandat itaque Sanctitas sua, cautius, quam
 hactenus forsân factum fuerit, hac etiam
 in re in posterum agi, & exemplis sepositi-
 tis, spectari in primis id quod, juxta loco-
 rum, Ecclesiarum, personarumque condi-
 tiones, ad ampliorem Dei gloriam expedire
 visum fuerit. Ne autem saluberrimi hujus
 moniti memoria obsoleseat, vult Sanctissi-
 mus Pater, præsens hoc Decretum asser-
 vari apud Acta Sacræ Congregationis re-
 bus

Sæc. XVIII. bus consistorialibus præposita, atque illud
 A. C. 1731. ab ejusdem Congregationis Secretario pro
tempore, quotiescumque opportunum fuerit
 in memoriam revocari eorum, qui hactenus
 rebus consilium Pontifici Maximo dandi
 sunt. Die 6. Januarii Anno 1731.

Altero Decreto, quod pro Brevium
 Secretaria conditum est, ita cavetur.
 Quamquam invaluerit usus dispensandi præ-
 sertim cum sublimibus personis, ut plerumque
 Episcopatus in Germania simul retineri
 possint ob eam quidem justam, & laudabilem
 rationem, ut adversus hæreticorum
 conatus Catholicam Religionem opibus, et
 floritate, potentia sartam tectam tuerentur,
 ex inconsulta tamen hujusmodi dispensatio-
 num frequentia, immoderatoque usu, gravi-
 vissima in Christianam Rempublicam incon-
 moda manare posse, exploratum satis est.
 vix enim, ac ne vix quidem sperari potest,
 ut qui tribus, vel quatuor, vel etiam quinque
 que Cathedralibus Ecclesiis, magno inter-
 rum intervallo disjunctis, præsit cum summa
 etiam in temporalibus potestate, cum
 omnes solerter, ac fructuose, & cum omni
 maram sibi commissarum salute regere
 leat. Quo sane fit, ut ob Pastorum
 sentiam, & curarum, quæ ad temporales
 ditiones pertinent, copiam, neglecta spiri-
 tuali diocesium cultura, nec Catholicorum
 mores, qui a veteri instituto deflexerint,
 corrigi, nec Ecclesiasticæ disciplinæ vitio
 redim-

redintegrari, nec dogmata a Fide aliena Sæc. XVIII.
extirpari, nec eorum veneno polluti homi- A. C. 1731.
nes ad Religionis Orthodoxæ veritatem re-
duci commode possint. Itaque, ne plurium
Episcopatum in una persona coacervatio,
sacris alioquin legibus adeo invisa, quæ ex
Apostolica auctoritate in ædificationem recte
aliquando permittitur, perniciose cedat in
destructionem, de consilio plurium Venera-
bilium Fratrum nostrorum S. R. E. Car-
dinalium decernimus & mandamus, ut in
posterum ei, qui uni jam præsit Ecclesiæ,
non nisi causæ cognitione præmissa, conce-
datur indultum eligibilitatis ad aliam: si vero
hujusmodi indultum ex justa pariter causa
concedendum videatur ei, qui jam duas re-
git Ecclesias, semper eidem indulto insera-
tur conditio, ut prædictam Ecclesiam, ad
quam eum eligi contingat, non aliter possit
obtinere, quam una, quam maluerit, ex
prioribus dimissa. Tres denique obtinenti
Ecclesias indultum eligibilitatis ad aliam
nullo modo tribuatur. Enixe autem roga-
mus, atque obsecramus in Domino Roma-
nor Pontifices Successores nostros, ut ipsi
quoque memores sapientissimi moniti Tri-
dentinorum Patrum in cap. 18. Sess. 25. de
reformat. salubrem hanc moderationis nor-
mam in dispensationibus prædictis omnino
servari curent. Datum in Palatio nostro
Quirinali die 5. Januarii 1731.

Præ-

Sæc. XVIII.

A.C. 1731.

Præterea idem Pontifex sollicitus, ut Episcopis *Cathedraticum* ut vocant, rite persolvatur, die quinta Octobris modum in illius exactione servandum his verbis præscripsit: „Ut solutioni *Cathedratici* consultum sit, nec tam „judiciarius ordo prætermittatur, sed „Congregatio, a Sanctissimo Domino „nostro deputata, censuit, rem sic esse „temperandam, ut adversus eos, qui „illud solvere tenentur, si in mora fuerint, unica sufficiat citatio, cum præfixione termini quinque dierum, ætequam decernatur expeditio mandati executivi, præmissa autem illa citatione, possit etiam deinde in contemptum ad ejusdem mandati executionem procedi, absque alia nova citatione. „

§. LIX.

*Scriptorum Religione Catholicorum
opera & decessus.*

Fatalis hic annus illuxit non paucis ex Scriptoribus Catholicis: horum duntaxat quosdam recensere, qui præ ceteris ad memoriæ meritum emergere videbantur. Ex his primus occurrit Joannes Baptista Le Brun Rothomagensis, qui edidit harmoniam inter libros Regum & Paralipomenon, liturgicum